

Vi medvirker naturligvis gerne til en seriøs undersøgelse af problemerne, herunder også de beskatningsmæssige, men heri skal også inddrages det forslag til en reform, som netop forhandles i øjeblikket.

I sidste instans er det, som flere har sagt, faktisk i EU-sammenhæng en sag for Ministerrådet, der ifølge Traktatens regler har det endelige ord i forbindelse med statutternes vedtagelse.

Aage Frandsen (SF):

Det problem, som forslagsstillerne med forslaget her tager op til diskussion, er jo ikke et nyt problem. I år er det 20 år siden, vi første gang havde direkte valg til Europa-Parlamentet, og vi har altid vidst, at der ikke var overensstemmelse mellem de faktiske udgifter og så de godtgørelser, man fik. Det har vi jo vidst altid.

Derfor kan det da godt være, at det nu endelig lykkes at få gjort noget ved det. Det vil jeg ikke betvivle. Man kan i hvert fald ikke bebrejde f.eks. hr. Bertel Haarder, at han ikke gjorde noget ved det for 20 år siden eller for 15 år siden, hvor han ikke sad i Europa-Parlamentet, og det kan også være, at det nu kan lykkes at gøre noget ved det.

Derfor skal der selvfølgelig gøres alt, hvad det er muligt at gøre, for det er jo horribelt, at det her har stået på i så mange år. Man har vidst, at der ikke var en overensstemmelse. Det gælder både med hensyn til rejser, hvor man ikke i dag kender de præcise tal for, hvad man regner med, at udgiften er, og hvad godtgørelsen er, men de er i hvert fald forskellige. Jeg kender tallene fra nogle år siden. Og det gælder med hensyn til diæter, hvor man kan diskutere, om det nu også er de faktiske omkostninger, man får betalt, når man får diæter. Så er der også de såkaldte blyantspenge, godtgørelser, som jo er noget sært noget, man får.

Det kan godt være, at man mere formelt kan sige, at det er de faktiske omkostninger, man får. Men det hænger noget sammen med, at aflønningen i Europa-Parlamentet jo er forskellig i forhold til, hvor man kommer fra, fordi man følger de nationale parlamenters aflønninger. Det er jo fornuftigt nok, men det giver jo så det problem, at der er nogle steder, hvor de synes, at de får for lidt i løn, og derfor er de selvfølgelig villige til at slås med næb og kløer for, at disse frynsegoder bevares og dermed er skjulte lønninger. Derfor er det ikke en let opgave, som hr. Bertel Haarder og andre har påtaget sig, for

man skal tage noget fra nogen, men det er da det eneste rigtige.

Derfor synes jeg selvfølgelig, at det er helt fint, hvis man kan gå i gang med det her. Det er altså ikke småpenge, det drejer sig om; det er ganske mange penge. Hvis det så ikke lykkes at få bragt Europa-Parlamentet til fornuft og EU i det hele taget til fornuft til skade for dem selv og deres egen sag – det ødelægger meget, men de må åbenbart mene, at deres egen behagelighed er at foretrække – ja, så er spørgsmålet, hvad vi så gør.

Her må der være forskellige trin, som man skal forsøge, og da vi er enige i det, som Dansk Folkeparti har foreslået: at man må jo kunne prøve sig frem, om man ikke kan. Og man kunne jo så lave reglerne og sige, at nu gør vi det altså bare og ser, hvad de så siger. Så kan de indklage os, hvis de vil, og hvis de kan. Men lad os da prøve.

Jeg synes ikke, at vi i Danmark kan stå model til den træghed, der er dernede; bare fordi der er nogle, der i den grad virkelig varetager egne interesser – ikke danske i den her forbindelse vil jeg gerne understrege – så skal vi ikke affinde os med det.

Hvis det så viser sig, at vi ikke kan, jamen så må spørgsmålet være: Hvad kan vi så? Der er vi jo så enige i, at det ligesom er et tilbagetræk, og så må vi prøve det næste. Men jeg synes altså ikke, at det er noget, som Danmark skal afholde sig fra at sige. Vi prøver at lave reglerne sådan, som vi mener de skal være. Så må de så komme og sige, at det er ulovligt. Så kan vi tabe, men så har vi i hvert fald prøvet at holde vores sti ren i Danmark.

Hvis man skal se på det sådan i virkelighedens verden, i politikens verden, men det er jo ikke altid, at politik og jura kommer til at hænge sammen, så er jeg ikke i tvivl om, at det her er skjult løn. Det er det altså. Og sådan taler man også om det nogle andre steder – et godt stykke væk – i Europa. Der ved man godt, det er skjult løn. Og jeg er også sikker på, at danske EU-parlamentarikere også en gang imellem føler, at det er en skjult løn, de får. Det er i hvert fald en indkomst, de får på en eller anden måde, om det så er, fordi der er gjort en god indsats, som man skal have løn for, eller hvorfor man har fået den – jeg ved ikke, hvilke overvejelser man gør sig.

På samme måde kan det også være, at vi som folketingsmedlemmerne kan synes, at vi i vores omkostningstillæg får en pæn dækning, hvis